

TAMÁS KINCSÓ

FEHÉR KAVICSOK

egy boldog szerelem története

Gyilkos banda

Negyedik napja nem írsz. Illetve harmadik, mert utoljára vasárnap reggel adtál életjelt magadról, hogy pakolsz, még egyszer, búcsúképpen megfürdesz a tengerben és indulsz. Jó soká tart az utad, hallod-e. Aggódok érted, ahogyan az anyák szoktak, nem alszom, nem tudok elaludni, helyette éjszakába nyúlóan levelet írok, aztán ötkor ébredek, és kezdődik a következő nap.

Mák ma a megszokottnál is szemtelenebb volt, pillanat nyugtom nem volt a reggelben, a macska is nyávog egyvégtében, kimegy, bejön, azt se tudja, mit akar, veszekszem mindkettővel. Mák nem ült ma a barikádként a teraszajtónak támasztott falemezen, mint tegnap, békésen, fél lábon, hanem amint felugrott, csípte-vágta az eltolt teraszajtó gumiszalagját. Elhajtottam, visszarepült, kergetőztünk az udvaron, hátha megjíed, de nem fél, nem ismer tiltást, parancsot, se azt, hogy *Nem szabad!, Az anyád úristenit!, Hagyd már abba, kurva holló!* Képzelheted, min mentem keresztül tavasszal, amikor egyre nyúltak a nappalok, és tudtam, hogy ez annyit alszik, illetve ül nyugton, egy helyben, amennyi az éjszaka, s ameddig a nap fennjár, csak rombol. De most már július vége és az este érezhetően beljebb kúszott, megnyugtató. Megnyugtató, hogy megyünk a télbe, de csak emiatt. Kevés. Nagyon kevés.

Ma reggel jöttek a villanyórát leolvasni, amikor megállt a fehér autó a kapu előtt, azt mondtam magamban: *nem hiszem el, megint eltelt egy hónap!* Mindjárt vége a nyárnak. *És az eleje elég hideg volt,* mondja a nő, akin ezúttal nincs gumicsizma, de faszt se az időjárás érdekel engem, és az se vigasztal, hogy szeptemberben újabb nyári meleget mérünk, mert szeptember tizenkettedikétől iskola, és nemcsak a gyerekeknek, hanem nekem is. Itt a nyár, ez a rövidke nyár, most kellene szeresselek, semmi más dolgom nem volna, amíg a gyerekeim az apjukkal nyaralnak, mint téged szeretni. És te nem vagy sehol. Nyaraltál, utaztál, most visszamégy dolgozni, és nem írsz, nem válaszolsz a leveleimre, egyetlen üzenetet, egyetlen árva, nyomorék sort sem. Ha legalább tudhatnám, merre indulsz a reggelben, hová vezet az utad, kapkodsz-e, vagy te is időben kelsz, mint én, titkon, fejben építenék közös reggeli programot, mert ebben a korban, enyémben sem, de a tiedben főleg, az ember már nem változtatja a szokásait, úgy kell elfogadni a mási-

TAMÁS KINCSÓ (1982, Csíkszereda) gyógyszerésznek tanult Marosvásárhelyen, később Kolozsváron. Sepsiszentgyörgy közelében, a Baróti-hegység lábánál lakik. Első kisprózait az Irodalmi Jelen közölte, írásai online és nyomtatott folyóiratokban jelennek meg.

kat és szeretni, ahogy van, az éjjeli bagolyból nem lesz pacsirta, és fordítva. De megoldás mindig van, ha két ember szereti egymást, és együttlétre vágyik.

De együttlét nincs, nincs szeretkezés a reggelben, egy kurva nagy fekete holló eszi az idegeimet helyette. Tegnap még nevettem, amikor elvétette az ugrást és beesett a konyhába, a széltől, amit hosszú szárnyával csapott, szanaszét repültek a kisebb mágnesek és gyerekrajzok a hűtőszekrényről, s ettől úgy megijedt, hogy megszántam, és kiengedtem a bejárati ajtón. Utánaszóltam kacagva: *mint Flintstone-éknál a tigris, ajtón ki, ablakon be, soha nem szabadulok tőled.* Kisétált nagy, gülü szemekkel.

Ma egyéb repült be a kitárt teraszajtón, amin keresztül a hollót egyenesen a hűtőből etetem, éspedig idei rigófióka, olyan ügyetlenek, butácskák ilyenkor, ahogy a fészket elhagyják. Fogtam, láttam, semmi baja, csak a GPS-t még nem sikerült beállítani, el akartam engedni, ki, ugyanazon a lyukon, ahol bejött. Hát ez a hülye nem felrepül másfél méter magasra, helyben? Majdnem kikapta a kezemből! Visított szerencsétlen rigó, megijedt a rémségtől, kis, vékonyka csőre mellett szürke kullancs, és amikor elengedtem, ismét berepült a házba, elszaladt a könyvespolcig, mintha onnan remélne segítséget, Mák pedig nyújtotta a nyakát, láttam, fontolgatja, be merjen-e jönni utána, igen nagy a csábítás, a rigócska meg nézte az alsó sor könyv tetején ücsörgő rózsaszín szerencsemalacot, amibe régebben a gyerekeim gyűjtöttek aprópénzt (most már zsákocskába gyűjtik, a malacot gyámbászni kellett, hogy a hasán kiengedje a vagyont), de a vidám, rózsaszín malac nem segített a rigócskának, én viszont szép gyengéden megfogtam, és kiengedtem a bejárati ajtón, ahol Mák nem várta, mert a konyhánál állt lesben. Nemez, a puli a küszöbről értetlenkedve kászálódott fel, és kiderült azonnal, hogy a fióka első napjait tölti a rideg és kemény földszinten, mert a repüléssel szarul áll, viszont ügyesen átsurrant a puli hasa alatt, annak meg annyi a szőre, nem is látta, és lassú egy madárhoz képest, mert az Úr az állatok helyváltoztatási képességeihez igazította agyuk sebességét, és elszaladt ügyesen a ribizlisorig. De érkezett Mák suhogva, és ha a puli nem kapta el, nem is merte volna, mert akkorát kiáltottam rá, hogy ijedten húzódott meg a rongyaiban, Mák elkapta szegényt, és uzgyi ki vele, az erdőbe. Így osztják nálunk a halált, ilyen könnyörtelenül és gyorsan. Amíg futócipőt vettem, látom, a macska is ugrik a ribizli alatt, és csak most értettem meg, azért ül újabban ott, mert ő is rigóra vadászik, akik meg a ribizlit hordják szorgalmasan elfelé, mióta pirosodni kezdett, szemenként, fürtönként, ahogy érik. Nekem nem madárijesztőm van, kérlek szépen, a gyümölcs védelmére, mint minden más, rendes embernek, hanem egyenesen madárfogóim, sőt, egy egész madárgyilkos banda. Minap beléptem a kicsi házba, rakjam az ágyra a lecsöpögtetett mentát a másik mellé, ami már jól szárad (a nem poros), hát a szőnyeg közepe csupa toll, a macska oda hurcolta legfrissebb áldozatát,

idei madárfiat, csak a farka maradt. Ugrik a bokor alatt, aztán nyalja a mancsát kényesen. Rálépett az elhullatott ribizlire, vagy csak elázott a harmattól.

Szomorúan indult hát a reggel, kételen-kedvetlen felszóltam a bokrok közé, ahol Mák eltűnt, hosszú csőrében a segítségért rikoltozó rigócskával: *elástad-e, fiam, a rigót, megyek futni*. Mert a holló olyan, hogy amit ma nem eszik meg, azt elrakja holnapra, sőt, nem ismer olyat, hogy ma, a holló csak a holnapra, holnaputánra gondol, s arra tévedhetetlen önszigorral úgy, mint inséges napokra. De azt, hogy miként töltötte meg télen a kicsi kályhába való, hasogatott fa sorközét kutyszarral, máskor mesélem el, mert most ott tartunk, hogy nem érdemelte volna, hogy velem tartson, de a hívásra elősuhogott azonnal, és repült ki a kapun, repült a fejem felett, és az úton már nem is haragudtam rá, hanem azt figyeltem, milyen lazán vitorlázik, méteres szárnyával ráterül a felszálló, meleg áramlatokra, ahogy ragadozókhöz illik, nem kapkod, nem csapkod, mint a vízbe fülök, csak lebeg, fordul, ívesen kanyarog, és élvezi. Élvezet nézni is. Egy nap majd szépen orra esek a kövön, addig figyelem a hollós eget, az jó lesz, mert ezek a kövek, kavicsok élesek, majd készíték fotót a felhorzsolts tenyeremről, térdemről, hátha megsajnálsz.

A patakban mosdottam, feketében ma is, de lélek se mozdult ilyen korán, hát levetkőztem. Olyas ruhában szaladok, mint a *gí*, ami köpenyszerű, kétoldalt kötővel, könnyű levetni, nem kell kibújni belőle. A patak vize meleg és zavaros. Felsétáltam a hídra, leültem pihenni, odajött Nemez, hogy simogassam, és a komondor, aki tavalyelőtt került a környékre, és ismer, a pofája kajaszagú volt, főttétel-szagú, aminek most annyira nem örültem, de jó volt nézni, ahogy játszik a két nemezszőrű, egyik fehér, másik fekete, akár a *jin* és *jang*. Az jutott eszembe, egyik szukát le kéne cserélnem kanra, megszűnne a verekedés, egy ilyen komondor vagy kuvasz éppen jó volna. De nem tudok megválni tőlük, mindkettőt én neveltem, egyiket jobban szeretem, mint a másikat. Szilvát. Szilvát, a vezérszukát jobban szeretem. Ma nem jött utánunk, mert amikor kiléptem a kapun, a félméteres gerendára, ami eddig is ott volt, hogy a szökést nehezítse, nagy, súlyos követ raktam, amivel a jobb oldali kapuszárnyat támasztom ki szélben, hogy ne üsse le a kocsit, amíg beállok vagy ki. A tegnap felfúrt lécekből mára kettő maradt, más megoldást kell találnom. Mák nem jött fel a hídig, az erdő tölgyesebbik végéből káromgott utánunk, hogy ő ott megvár, hanem a szemem már annyira megszokta a fekete árnyat az égen, földön, ajtóban, ablakban és mindenhol, hogy már egy nagyobbacska házi legyet is hollónak nézek hirtelen.

Semmi húzódkodás, semmi guggolás meg fekvőtámasz. Nincs erőm ma. Futni is csak azért mentem, Mák repülje meg a körét, hogy aztán nyugodt lélekkel bezárhassam egész napra. Nem aludtam, csak négy órát, és ne kérdezd, miért, mert ahogy a költő is mondja:

*Ó, jaj, szegény pilláim álma elveszett,
Add vissza véle együtt elillant eszemet!
Aki a szerelemnek kinyitja a kaput,
Annak bizony az álma a tárt kapun kifut.*

Az ismeretlen arab költő. Az *Ezeregyéjszakában*. Eldöntöttem: ezeregy levelet írok neked, minden nap egyet, ahány mese a könyvben van, az három és fél évnél egy hónappal több, azok lesznek az én ezeregy fehér kavicsom.

Tegnap a bácsi mesélte, nemrég meglátogatta egy nő, aki életében nem volt szerelmes. A masszór a nőre nézett, amint meggyötört, fáradt arccal belépett a lakásába, és azt mondta: *Maga szerelmes*. Kérdi a nő, honnan tudja. *Mert nem tud aludni*.

Te vajon hogy alszol?

Nem bízom az agyamban, nemrég vettem egy szép jegyzetfüzetet, abba írom napközben, amiről este be akarok számolni neked. Olyan szép, mint egy ékszer, ha látnád, s ha látnád egyáltalán, ha valaha is eljőnnél, hogy megnézd, mennyi csodaszép holmim van, akár a mesékben az arab úrnőknek, akiket feleségül vesz a kalifa, és ellát saját palotával, ékszerrel, finom kelméből készült ruhákkal, válogatott ételekkel, rabnókkal, biztosan belém szeretnél. Bár ez se törvényszerű, mert volt, aki járt nálam, látta mindezt a szépséget és gazdagságot, mégse tudott úgy szeretni, ahogy kellett volna. Nem igaz szeretőre találtam, csupán irigyeim száma nőtt eggyel.

Aztán hazajött Mák és azonnal verni kezdte az ajtót, hogy tudtomra adja, megérkezett. Ilyenkor, reggel, nincsenek legyek, kinyitom az ajtót, ő besétál és lesi, melyik cipővel osonhat kifelé, mert a varjűfélék családja arról híres, hogy minden egyes képviselője leküzdhetetlen és gyógyíthatatlan kleptomániában szenved. A gyerekcipőket, amikkel könnyedén elrepül, és soha többé nem látom őket, ha a holló úgy akarja, elraktam, most a bakancsomat hurcolta kifelé, az nehezebb. Egyszer csak bejött Panda, néztem, mi baja, nézett bárgyún, hogy márpedig neki baja van, jogosan kéredekedik be. Szilva a kapunál ugatott, és a nyitott ajtón, a kolléga jogán felbátorodva besétált Nemez is, majd a holló, hogy megnézzé, mi ez a csődület. Csak ámultam, hogyan telik meg pillanatok alatt állattal az előszobám. A macska a fotelban aludt, ahol mindig, mert reggel az előszobában melegíttek, ott a legtöbb hely, és közben beszélgetek az állatokkal. Mert én már csak állatokkal értekezem, mint Assisi Szent Ferenc. Mákot próbálom meggyőzni, hogy amíg rám vár, ne tépje-vágja tovább az ajtót, már mindent lerágott, amit lehetett, még egy kis piros burkolat maradt a fém fülecskén, ami az ajtó csukott szárnyát rögzíti, addig nem nyugszik, amíg az is le nem kerül, aztán még mindig talál némi szilikont, s ha megunja, simán lyukat vág a fenyőbe, hogy a szívem szakad meg, amikor látom, és hiába minden ordibálás meg seprű és futás körbe az udvaron. Olyan lelkesen csépli az

ajtót, hogy mondom neki: *Mák, benned egy fakopáncs veszett el!* Régebben, amikor még nem tudott repülni, beugrott a kinti asztal alá, fedezéket remélve, és ott jól meglapogattam a cirokseprűvel, hátha tanul belőle. De az álnok fajzat magasan tartja a fájdalomküszöbét, szívós, meg se parittyázza. Tavaly futás után gyakoroltam a *dzsóval*, a bottal az udvaron, egy méter harminc hosszú és súlya van, mert tömör keményfa, mindenik kutya kapott belőle, aki nem volt tisztában a bot körkörös pályájával, ahogy tettem-vettem egyik kezemből a másikba, hogy ügyesedjen az agyam, mert az első fegyveres edzésen majdnem elsírtam magam, amikor kiderült, milyen béna vagyok. Én, aki azt hittem, mindenre rááll a kezem, mert ügyesen bánok a seprűvel, s végigkapáltam, -gereblyéztem a nyarakat. A macska három kört futott fájdalomában a ház körül, kutya az első, véletlenül inkasszált ütés után többé meg se közelített. De Mák? Azt ütheted, verheted. Kapott egy nagyot, hangoztat a fejére, azt hittem, betört a koponyája. Kicsit felborzolta magát, kicsit leült a lépcsőre, két perc múlva ismét ki akarta oldani a cipőfűzőm, de valami hallatlan elszántsággal. Úgyhogy idén tavasszal haza se hoztam a botot, ott áll, az edzőterem falán. Pénteken az utolsó edzés, akkor hazahozom, s a *bokkent* is, a *fakardot* és a *tantót*, a *fakést*, mert augusztusban nincsenek rend szerinti edzések, csak a hetes edzőtábor, és oda vinnem kell fegyvereket. Majd, az edzőtábor alatt elmesélem, milyen csoda dolog a fegyverhasználat, hogyan pontosítja a mozdulatokat, mert minden mozdulat szöge megnő és kinyílik, ha az ember karját fegyver hosszabbítja.

Elindultam, hogy megfogom a hollót, mert a zuhany alatt sem lesz nyugtom, ha nem, vittem a zöld pokrócot, amin napozni szoktam, leterítettem a ribizlisor mellé, mint aki valóban napozni készül, ilyenkor első dolga, hogy nekilát a pokróc sarkának, és üti, vágja, mihamarabb tépje szét. Hát ügyesen ráborítottam a pokróc másik sarkát, de az se könnyű, mert a holló gyanakvó és gyors, a szeme pedig nagy körben lát, a szemgolyó forog a fejében, mint a ragadozó madaraké, nem rögzített, mint a libákon, akik ráérnek egész nap a fejüket tekergetni, hogy lássák, amit kell. A ragadozók attól szépek és méltóságteljesek, hogy nincs egyetlen fölösleges mozdulat, az Úr megoldotta, hogy ne kelljen energiát pazarolniuk a fejük forgatására, ami repüléskor a légellenállást, de a röpképet is megváltoztatná. Hát ennek a hollónak is forog a szeme, de én minden áldott nap túljárok az eszén. Nem könnyű elkapni, pusztá kézzel nem is próbálkozom, mert iszonyatos erővel csíp. Ha már a nyaka megvan, és karmait a karomba mélyeszti, az annyira nem fáj, azt vállalom, de a hollócsórt nem, az hasít, ha a szándék olyan. Márpedig Mák nem kímél és nem kegyelmez. Amikor az irgalmat osztották, ő már kibújt a tojásból, és a márciusi napban gyönyörködött, mert ezek költenek minden madarak közül legkorábban. A szárnya végét sikerült elkapnom, de nem sajnáltam és nem féltem, hogy kirántom a vadonatúj tollát (az utolsó pár evezőtolla még mindig fehér tokban növekszik, atyaisten, mi lesz itt, ha az is kinő), mert a hollók, szarkák és varjak tolla erős, mint a páncél,

a sörét, ha távolról éri, leperreg róla. Olyan összevissza csavartam a pokróc-
ba, hogy a ketrechez érve alig tudtam kibújtatni belőle, és lehetőleg a ket-
recbe, különben nem csináltam semmit, de azt sok munkával. Volt már
olyan, hogy kirepült, mielőtt rácsuktam az ajtót. A két reteszen kívül csava-
ros karabinerrel zárom az ajtót, mert ennek a rigli kutyafasza, tiszta una-
lomból két perc alatt kinyitja.

Így végre-valahára beállt a nyugalom, és én gyorsan lejegyeztem a szép,
új füzetembe, ami eddig történt, késsel, amit este megírok, és pirossal, amit
majd más napokon, mert ki tudja, eljön a nap, amikor nem történik semmi
említésre méltó, és akkor legyen mit mesélnem. Tudod, hogy japánok nem
írnak pirossal, csak gyászjelentőt? Náluk a piros a halál színe. Vajon én is
halálra ítélem mindazt, amit nem írok meg ma, ezen morfondíroztam
mosogatás közben, mert messze a kazánház, és amíg ideér a meleg víz,
mosogatok, aztán egyből zuhany. Megmérteztem, mint szokás szerint,
ötvenkettő egész hét, lehetnék kevesebb is, ha ezek a kurva arabok nem sze-
retnének annyira zabálni, hogy újabban elalvás helyett eszembe jut, hogy
kívánok valami édeset, és fel is kelek és eszem, különben nincs nyugodá-
som. De már nem érdekel, mert ha nyolcszor ki tudom magam húzni, nem
érdekelnek a kilók, se ami van, se ami nincs. Jól vagyok, szép vagyok. Ó, ha
látnál! Aztán kinyitottam az aikidós füzetemet, mert minden edzés más-
napján leírom, mit csináltunk előző este, mintegy ismétlés, odaírom, ha
valami különöset, könnyen elfelejthetőt tanultam az adott technikával kap-
csolatban. De aikidóról lesz időm írni az edzőtáborban, ami hamarosan
következik, akkor napi öt óra aikidóval telik, egyéb se lesz a levelekben,
tudom előre. Aztán kinyitottam a harmadik noteszomat is, ami tulajdon-
képpen zsebnaptár, és abba írom, mit dolgoztam aznap, mert mint mond-
tam, az iskola egy dolog, de most szünet van, és nincs tanítás (ami jó, mert
szabad vagyok, szeretlek, jaj, hogy ráérnék most szeretni téged!), de azon
kívül dolgozatokat írok és fordítok, amire igen nagy a kereslet, mert ilyen
végzettségű szakember egyáltalán nincs a városban, aki spanyolról vagy
spanyolra átültet, emellett persze tudok románul és angolul, a munkát az
egyetem dékánja küldi hozzám, már csak tiszteletből is eleget kell tennem.
Olyan határidőket vállalok, amit képes vagyok teljesíteni, és mindig időre
elkészülök. De nézem, a zsebnaptárban egész hét, annak minden dátumán
a napi elvégzett munka helyett annyi van írva, *jaj*, egyetlen napon pontosít-
va: *jaj = Ő = nulla munka*.

Márpedig a nulla munka nem jót jelent, mert megszoktam, hogy jól élek,
és a gazdaság fenntartására az előadói fizetésem nem elég. Idén sokat dol-
goztam, mondhatni, jobban kerestem, mint a volt férjem, aki tehetséges és
roppant ügyes üzletember, eszméletlenül sok pénzt forgat, és mindig másét.
Én másképpen keresem a fizetőeszközt (nem mondom, csak azért se, hogy
a kenyérem), a munkám kevésbé látványos, mert fejben elvégzem. Annyi lát-
szik, hogy gép előtt ülök, és mindenféle oldalak meg dokumentumok között

kattintgatok, néha igen gyorsan. Az emberek, idegenek, gyakran feltételezik, hogy valami különleges képességgel rendelkezem, amivel ők nem, hogy keveset dolgozom, mégis jól keresek és sok a szabad időm, pedig nincs nekem semmiféle különleges képességem, hacsak nem az elszántság meg a kitartás, a többit megtanultam az évek folyamán. Tanulni pedig mindenki tud, tudna, aki érdeklődik a világ dolgai iránt.

Amíg tegnap a bácsi az aurám térképét állította fel testem felé tartott tenyerével (nem, nem ért hozzám, ezért nevezem *humbukolásnak*), mondta, a szívemmel van baj, meg a hátammal, ami nagy terhelést jelent, mondom, hát dolgozom, elég sokat, és nincs munka áldozatok nélkül, valaminek tönkre kell menni, ha az ember dolgozik, ez szabály, erre ő azt mondja, látod, mint Kőműves Kelemenné a balladában, a férje beépítette szegényt, mondom, mily csodás analógia arra, hogy a férfi, ha megszállottan dolgozik, fel kell áldoznia a feleségét, családját, hiszen az asszony eped utána, és ha soká távol marad, más férfiak kezdenek körülötte legyeskedni, ezt megelőzendő, inkább megöli szépen, szép gyöngéden. Hogy bassza meg Kőműves Kelemen, és a volt férjem is, mert erre ment rá a házassága, enyém meg arra, hogy hagytam kiszállni az ágyból úgy, hogy sose kérdezte: *neked jó volt-e, elég volt-e?* Nem kérdezett semmit, ő, kiszolgálva, mint a császár, a zuhany alá, aztán kávét főzött, és rágyújtott az udvaron, közben intézte az ügyeit telefonon, mert ügye volt mindig bőven, ő egy ilyen *ügyes* ember. Igen, jól értetted, az ő házassága és az én házasságom, mert két külön házasságban éltünk, kétféleképpen éltük meg az együtt töltött hét évet, és ez a kétféle látás, kétféle élet a mai napig nem egyeztethető, és meg se próbáljuk, mert, ha megpróbálnánk, azonnal kitörne a harmadik világháború, és kőkövön nem marad. Ő hív, mindig hív, kirándulni, tengerre, ide meg oda, amikor indul, ha gyerekekkel, a közös gyerekeinkkel. Van barátnője, aki szereti és szolgálja, ahogy kell, de mit számít, ő csak azért van, hogy legyen ki szeresse és szolgálja. Tegnap rám írt, hogy mikor is a lovaglőóra, mondom, ma öttől, hogy akkor ők kint alszanak, másnap is lovagoljon a kislány, legyen lovak között, s menjek én is, ha van kedvem. Ilyenkor mindig azt mondom, amit kell, hogy dolgozom minden szabad percben, mert az erdész most ment el a pénzzel, és a szülinap sem olcsó buli, mert a gyerekek megszokták, hogy minden kérésüket teljesítjük, ami hasznosnak vagy jópofának tűnik, és hát két, laza, cseppet sem konvencionális szülő vagyunk. A volt férjemtől tanultam meg élni, ő annyira tud, az én családomban mindig csak a munka volt, a kétkezi munkából származó vagyon halmozása, és a kötelező pihenés, élni már nem maradt se kedv, se idő, csak hogy mire megtanultam, ő mind azalatt nem tanult tőlem semmit, mert azt hiszem, titkon féltékeny volt a gyors észjárásomra, meg hogy fűnek, fának, mindenféle csúf bogaraknak tudom a latin és magyar nevét, némelyiknek az angol, román és a spanyol nevét is, s hogy nevükön nevezem az élőlényeket, nem mondom, hogy *az az izé ott, ne*, otthonosan mozgok a világban, s ezt a tudá-

somat szívesen igénybe vette a cégnél, de a négy fal között el nem ismerte volna a világot se, hogy okosabb vagyok nála, ha lehet ezt így összehasonlítani. Ő meg erre azt feleli: *hagyd a pénzt, a pénz jön és megy*, és persze igaza van, ha valaki tudja, hogyan jön-megy a pénz, ő igen, s azt is, hogy csak duma a részemről, hogy ne menjek vele sehová, soha ne aludjunk egy fedél alatt, egy sátorban, egy kocsiában, mert pénzünk volt mindig, nekem is, és neki is, körülbelül egyforma arányban, csak hogy ő szerette költeni, úgy éltünk, mint a grófok, ő úgy él most is, míg én szívesen felvágom a fát, ha méterben rakják az udvaromra. Inkább leszek favágó, mint rabláncon tartott grófnő, kérem, ez nem is téma.

Amikor megismertem, tíz éve már annak, ha nem több, úgy lett az enyém, hogy akarata ellenére megtartottam a terhességet. Neki már volt gyereke, akit nyolc hónapos korában hagyott el, mondván, ő fiatal még ahhoz, hogy futárnak használják, amikor barátok jönnek babalátni, és éppen nincs cukor a kávéhoz, huszonkettő volt, a pályája csúcán. Amerre eljárt, ahol meghált, mindenkit terhesen hagyott maga után, köztük a cégtársnőjét, mert ketten vezetik a céget, és az a nő különleges vércsoporttal rendelkezik, a megszakított terhesség után többé nem lehet gyereke, így aztán egy életre bebiztosította magának a bármi ürügyén való üvöltés jogát. Üvöltenek telefonon. A nőt szeretem, tisztelem máskülönben, bár voltak apró nézeteltéréseink, amelyeket nem sikerült egyeztetni, a kapcsolatunk erősen diplomatikus, mégis bensőséges. Azt mondta, amikor látta, hogy bizony én rátenyereltem a szép, közkívánt férfira: *bine, bine, că-l ai acum, dar cum faci să rămână?* Ami magyarra fordítva annyit tesz: *jó, hogy most a tied, de hogyan éred el, hogy maradjon?*

Entrópia, kérem. Ez az entrópia. A világ szóródásra, rendetlenségre való eredendő törekvése. Valami társaságba csöppentem jó múltkor, éppen a város kiemelkedő tehetségei fejtegették, mit is takar a fogalom: entrópia. Egyik a távoli és végtelen világúrból példálódzott, másik az ablak előtti diófával, hogyha az nem felfelé, hanem lefelé nőne, az volna az entrópia, én csak néztem, mert ennyi ökörséget rég nem hallottam, mire megjegyeztem: *Entrópia az, amikor rendet raksz a kisiskolás korú gyereked szobájában, kategorizálsz, szétválogatsz, legót a legóhoz, puzzle-t a puzzle-höz, könyveket a könyvespolcra, majd bemész egy hét múlva, és amit a rend helyett találsz, az maga az entrópia.* Éppen csak meg nem tapsoltak, és azért nem, mert nő vagyok, és bár mindenki tudja, hogy erős közöm van mindenféle tudományokhoz, férfiként beismerni, elismerni és fejet hajtani egy okos nő előtt emberfeletti erőfeszítés. Ezért a második koldus meséjében az ifjú mondata megragadott, és nem megy ki a fejemből soha többé: hogy a faszba ilyen egyértelmű már mégis, hogy a nő *észben és vallásban alárendelt lélek.* Ilyen mondatok és ez a fajta viselkedés, ha csak rá gondolok, annyira lelembos, hogy minden kedvem elmegy az élettől, pedig ma már alig érzem húzódni az izmot a csípőmben; a fájdalom hetekig kínozott, a bácsi érti a dolgát, eddig mindene-

met meggyógyította. Ha ennek itt, veled majd egyszer vége lesz, elmegyek hozzá, hogy gyógyítsa meg a szívemet is, ami körül már most baljósan bizsergett a tenyere. Ilyen a szerelem, mindig szomorú is, mert az ember, nem a naiv és fiatal, hanem aki volt már szerelmes, mert szerelemre született, véges folyamattal kalkulál, ami álnok módon minden percében és pillanatában az üdvösség ígéretével kecsegtet. Bassza meg a ló. S mindez csupán azért, hogy az ember ne veszítse el a gyerekcsináló jókedvét minden keserű tapasztalat ellenére. Mocsok természet mit el nem követ velünk, hogy újra és újra végrehajtsuk a programot jobb gének után kutatva, közben meg hisszük, hogy itt az érzés, ami fontos, pedig dehogy, egyetlen cél a szaporodás, csakhogy az evolúció szarik a szívre, és az se érdekli, ha a gyerekek szívják meg, gyerekből is csak a java maradjon, csak a legjobb, legéletrevalóbb. A többi, aki érzelmileg, fizikailag vagy szellemileg gyenge, felkészületlen vagy annyira öntelt, hogy túlértékeli képességeit, pusztuljon. Mint szegény rigó ma reggel, aki úgy vágott neki a nagyvilágnak, hogy nem tudott repülni. Rosszkor, rossz helyen, mondhatnánk. De mikor vagyunk jó helyen? És hogy megfelelő időben, arról inkább ne is beszéljünk.

Zárom levelem. Mák egész nap ült a zárkában, mint aki bűnhődik, és csak ritkán jutott eszembe, hogy ki kéne engedni, nem adtam a pihenésem, a nyugalmam ma. Hadd bűnhődjön, mint a fekete kutyává változott nővérek, kiket a mesebeli lány minden nap megkorbácsol az ifrit parancsára, aki gonosz nővéreit kutyává változtatta, nehogy sokadjára is megessen a szíve a gonoszokon, akik nem áttalották a halálba dobni nem egyszer és nem kétszer, mert ilyenek vagyunk, ha valaki, valami isteni erő nem vigyázza minden lépésünk, mindig mindent megbocsátunk, a kurva életbe. Napra nem mentem, pedig süttöt eleget, feküdtem a kanapén, nem olvastam, nem aludtam, csak feküdtem, és nem tudtam eldönteni, depressziós vagyok-e vagy fáradt.

Most zárom levelem, nincs kedvem többet írni, mert mindig csak én beszélek, én írok, és a tapasztalat azt mutatja, hogy aki többet ír, többet megy, nagyobbba mozdul, az szeret jobban, és mindig én vagyok az, nekem kell annak lenni, aki jobban szeret, és nagyon unom már. Bocsásd meg a durva szavakat, ma nem vigyáztam a számra, ahogy szoktam, nem ment a finom úrinő, mert ma egész nap olyan pasik jutottak eszembe, akikkel semmi kedvem lefeküdni, s akik, már csak attól, hogy eszembe jutnak, legyilkolják bennem az úrinőt, mert érintőlegesen sincs közük az úriemberhez, és nem is lesz. Pedig nagyon kellene, hogy valaki ölbe vegyen és elrinnasson végre, bizony istenemre, nagyon tudnám érte szeretni.